

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 73.705 van 15 mei 1998

A. 67.914/VIII-614
(voorheen VI-13.146)

In zake : **AQUESBI** Mohamed Rachid,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe LEVERT, advocaat,
Clementinalaan 3
1190 Brussel,

tegen :

**de Nationale Maatschappij der
Belgische Spoorwegen (N.M.B.S.),**
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe GERARD,
advocaat bij het Hof van Cassatie,
Louizalaan 523
1050 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIIIE KAMER,

Gezien het op 29 februari 1996 ingediende verzoekschrift, waarbij Mohamed Rachid AQUESBI de nietigverklaring vordert van de beslissing d.d. 18 december 1995 waarmee het directiecomité van de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (N.M.B.S.) zijn klacht tegen de beslissing van 23 april 1993 waarbij hem de vermelding "onvoldoende" wordt toegekend, niet-ontvankelijk verklaart;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevrouw DEBUSSCHERE,
auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 13 november
1997, waarbij de neerlegging van het dossier en het
verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 3 februari 1998,
waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij
wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting
van 27 februari 1998;

Gehoord het verslag van mevrouw DAURMONT,
staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. LEVERT,
advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van
Mr. GERARD, advocaat bij het Hof van Cassatie, die voor
de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van
mevrouw DEBUSSCHERE, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig
zijn voor het onderzoek van het beroep :

1. Verzoeker is industrieel ingenieur bij de
N.M.B.S.

2. Op 24 april 1992 stelt de heer MALFAIT, afdelingschef en hiërarchische meerdere van verzoeker, om de volgende redenen voor hem de beoordeling "onvoldoende" toe te kennen :

" Sedert geruime tijd weigert de heer AQUESBI Mohamed Rachid, industrieel ingenieur, elk bevel dat hem gegeven wordt op te volgen. Hij ontvlucht systematisch elke verantwoordelijkheid die hem wordt opgedragen (aanwezigheid in het veiligheidscomité, opstellen van verslagen of analyse van bestaande systemen of installaties). Aangezien de heer AQUESBI herhaaldelijk gewaarschuwd is, verdient hij zijn vorige beoordeling niet meer en de vermelding 'onvoldoende' komt overeen met zijn houding en zijn huidige wijze van dienen".

3. Op 19 juni 1992 neemt verzoeker kennis van dat voorstel maar weigert hij het document ad hoc te tekenen. Die weigering wordt bevestigd door de heren DRIESEN en MORLOT, ingenieurs.

Dezelfde dag verklaart de heer DELANNOY, districtsdirecteur, zich akkoord met dat voorstel.

4. Op 23 april 1993 kent de administrateur-directeur-generaal hem de vermelding "onvoldoende" toe.

Op 9 september 1993 weigert verzoeker het document te tekenen; die weigering wordt door twee getuigen bevestigd.

5. Naar aanleiding van een vraag van verzoeker wordt hem op 29 mei 1995 een kopie van de beslissing van 23 april 1993 overhandigd.

6. Bij een brief van 13 juni 1995, die op 15 juni 1995 ter post aangetekend is, brengt de raadsman van verzoeker de verwerende partij ervan op de hoogte dat hij ermee belast is om bij de raad van beroep een bezwaar in te dienen tegen de beoordelingsstaat van

23 april 1993. Hij zet uiteen dat de handeling steunt op dezelfde motieven als die welke de verwerende partij ertoe hebben gebracht verzoeker een tuchtstraf op te leggen, die door de Raad van State is vernietigd bij arrest nr. 47.012 van 25 april 1994; hij betoogt dat krachtens het beginsel "non bis in idem" op basis van diezelfde motieven aan verzoeker geen beoordeling "onvoldoende" kon worden opgelegd.

Diezelfde dag vraagt verzoeker aan zijn hiërarchische meerderen of hij inzage kan krijgen van het origineel van het formulier P 52 waarbij hem de beoordeling "onvoldoende" is toegekend.

7. Op 28 juli 1995 antwoordt de verwerende partij aan de raadsman van verzoeker dat de raad van beroep terzake niet bevoegd is en wijst zij hem op de toepasselijke bepalingen waarvan hem op 6 september 1995 op zijn verzoek een kopie wordt gestuurd.

8. Op 10 augustus 1995 worden de hiërarchische meerderen van verzoeker ervan op de hoogte gebracht dat men het origineel van de beslissing van 23 april 1993 niet heeft kunnen terugvinden. In die nota wordt van de geschriften van 19 juni 1992 en 9 september 1993 gewag gemaakt en wordt gepreciseerd dat alle handelingen betreffende de beoordelingsprocedure ter kennis van verzoeker zijn gebracht "onder voorwaarden die een maximum aan garanties bieden, gelet op de negatieve houding van betrokkene".

9. Op 7 september 1995 dient verzoeker bij het directiecomité een klacht in tegen de beslissing d.d. 23 april 1993; hij gebruikt dezelfde argumenten als in de brief van 13 juni 1995.

10. Het directiecomité stelt tijdens zijn vergadering van 18 december 1995 vast dat de klacht van verzoeker ingediend is buiten de termijn van vijftien dagen waarin artikel 3 van hoofdstuk IV van het statuut van de N.M.B.S.-personeel voorziet en verklaart ze niet-ontvankelijk.

Dat is de bestreden handeling, die verzoeker ter kennis is gebracht bij een brief van 11 januari 1996;

Overwegende dat verzoeker een enig middel ontleent aan schending van artikel 2 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, van hoofdstuk IV, artikel 2, en van hoofdstuk XIII, artikel 3, van het reglement van het N.M.B.S.-personeel;

Overwegende dat hij in een eerste onderdeel uiteenzet dat de beoordelingsstaat die hem op 29 mei 1995 ter kennis is gebracht, niet beantwoordt aan de bepalingen van artikel 2 van de voormelde wet van 11 april 1994, aangezien de beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijnen daarin niet zijn vermeld;

Overwegende dat de verwerende partij betoogt dat de documenten waarvan sprake is in artikel 2 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur de documenten zijn waarmee kennis wordt gegeven van een individuele bestuurshandeling die aanleiding kan geven tot een beroep tot nietigverklaring, gewezen in laatste aanleg; dat zij opmerkt dat zulks niet het geval is, aangezien tegen de beslissing waarbij een beoordeling wordt toegekend een intern beroep kan worden ingesteld;

Overwegende dat verzoeker daarop in wezen antwoordt dat de administratieve handeling bedoeld in artikel 2 van de wet betreffende de openbaarheid van bestuur niet dezelfde is als de administratieve akte bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat hij in dit verband naar de parlementaire voorbereiding van die wet verwijst; dat hij benadrukt dat onder de bestuursdocumenten bedoeld in artikel 1 van de wet van 11 april 1994 moet worden verstaan "alle dienstige informatie, in welke vorm ook, waarover een administratieve overheid beschikt"; dat hij aangeeft dat artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State een soortgelijke bepaling bevat en dat er bezwaarlijk van uit kan worden gegaan dat de wetgever "in herhaling gevallen is";

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie stelt dat de tekst van de wet duidelijk is en dat de omstandigheid dat de wet een algemene draagwijdte heeft duidelijk blijkt uit de keuze van de begrippen "instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld" en "beroepsmogelijkheden" in plaats van respectievelijk "gerechten waarbij het beroep moet worden ingesteld" en "jurisdictioneel beroep" alsook uit het door de wetgever nagestreefde doel, namelijk het verstrekken van duidelijke en objectieve informatie over het optreden van de federale administratieve overheden; dat hij daarop laat volgen dat indien de Raad van State toch van oordeel zou zijn dat de wettekst niet duidelijk is, aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag zou moeten worden gesteld;

Overwegende dat artikel 2, 4°, van de wet van 11 april 1994 als volgt luidt :

" Met het oog op een duidelijke en objectieve voorlichting van het publiek over het optreden van de federale administratieve overheden :

(...)

4° vermeldt elk document waarmee een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking uitgaande van een federale administratieve overheid ter kennis wordt gebracht van een bestuurde, de eventuele beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijnen; bij ontstentenis neemt de verjaringstermijn voor het indienen van het beroep geen aanvang";

dat het door de wetgever nagestreefde doel, namelijk een duidelijke en objectieve voorlichting van het publiek over het optreden van de federale administratieve overheden, uitdrukkelijk in deze bepaling is vermeld; dat de wetgever in onderdeel 4° van deze bepaling de begrippen "document", "eventuele beroepsmogelijkheden" en "instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld" heeft gebruikt; dat het begrip "document" verwijst naar "een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking uitgaande van een federale administratieve overheid", dat wil zeggen een bestuursdocument, een begrip dat overigens in artikel 1, tweede lid, 2°, van de wet gedefinieerd is als "alle informatie, in welke vorm ook, waarover een administratieve overheid beschikt"; dat die zeer algemene definitie verwijst naar documenten waartegen geen enkel georganiseerd beroep kan worden ingesteld en naar andere documenten waartegen een administratief beroep of (in voorkomend geval, én) een jurisdictioneel beroep kan worden ingesteld; dat het bijgevolg aan de administratieve overheid staat om aan te geven of er enig georganiseerd beroep bestaat en, zo ja, bij welke instantie - administratieve dienst of rechtsprekende instantie - het beroep moet worden ingesteld; dat artikel 2, 4°, van de wet van 11 april 1994 dan ook volkomen duidelijk is en aansluit bij de doelstelling

van de wetgever; dat er voor het interpreteren van die bepaling dan ook geen grond bestaat om terug te grijpen naar de parlementaire voorbereiding, die in dit verband trouwens niet eenduidig is, noch om aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen; dat daaruit volgt dat de verwerende partij in casu diende aan te geven bij welke instantie beroep kon worden ingesteld tegen de beslissing waarbij de beoordeling werd toegekend, wat zij nagelaten heeft; dat het eerste onderdeel van het middel gegrond is;

Overwegende dat er geen grond is om in te gaan op de overige onderdelen van het middel, aangezien ze niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing d.d. 18 december 1995 waarbij het directiecomité van de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (N.M.B.S.) de klacht van Mohamed Rachid AQUESBI tegen de beslissing van 23 april 1993 waarbij hem de vermelding "onvoldoende" wordt toegekend, niet-ontvankelijk verklaart.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op vijftien mei 1900 achtennegentig door :

de Hr. GEUS, kamervoorzitter,
Mevr. DAURMONT, staatsraad,
Mevr. GEHLEN, staatsraad,
Mevr. HONDERMARCQ, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.